

Arrest

nr. 304 335 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet, die de Raad op 19 februari 2024 via J-box heeft overgemaakt aan de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 19 februari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet, die de Raad op 20 februari 2024 via J-box heeft overgemaakt aan de verwerende partij.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun-origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Daka, district Muhmand, provincie Nangarhar. U baatte er samen met uw vader een kruidenierszaak uit.

In het verleden leverde uw vader soms goederen aan Amerikaanse troepen. Sinds een vijftal jaar leverden jullie goederen aan het 6de bataljon van de grenspolitie. Soldaten van het bataljon en gewone burgers kwamen langs in uw zaak om aankopen te doen. U en uw vader stonden ook in voor de bewaking van de winkels in de buurt gedurende de nacht. Op een dag ging u inkopen doen. Toen u terugkwam vond u een dreigbrief van de taliban tussen de bakstenen van uw winkel gestoken. Daarin stond dat jullie dienden te stoppen met leveren aan het bataljon en dat jullie de winkel binnen de tien dagen dienden te sluiten. U besprak deze brief met uw vader maar jullie besloten gewoon verder te werken. Op een dag ging u 's avonds naar het trouwfeest van een vriend in Lalpur. U kreeg daar de volgende morgen telefoon van een naburige winkelier. Hij deelde u mee dat uw winkel afgebrand was en dat uw vader die nacht in elkaar was geslagen door de taliban. In zijn jaszak zat nog een dreigbrief van de taliban. Uw oom kwam naar Lalpur en bereidde met u uw vlucht uit Afghanistan voor. U verliet Afghanistan in 2018. Twee dagen later, u bevond zich ondertussen reeds in Iran, vernam u dat uw vader gestorven is. U reisde via Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië en Italië naar Frankrijk door. In Frankrijk diende u op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef er een tweetal jaar. Nadat u een negatieve beslissing ontving reisde u door naar België, waar u aankwam op 25 oktober 2021. Op 4 november 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Hier vernam u dat uw broers [J.] en [W.] na uw vertrek zijn meegenomen door de taliban. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over hen. Uw moeder krijgt dagelijks het bezoek van de taliban, op zoek naar u. Ook werd ze meermaals geslagen. Vanuit België stuurde u een vriend in Afghanistan een foto van u op. Hij plaatste die foto op zijn Tiktok. Nu kan u uw vriend niet meer bereiken en u vermoedt dat hij door uw foto in de problemen is gekomen met de taliban.

U wil momenteel bovendien niet terugkeren naar Afghanistan omdat u vreest dat de taliban u ervan zullen beschuldigen in een ongelovig land te hebben gewoond, van het slapen met vrouwen, van alcohol te drinken en van je religie niet te volgen en dit alles omwille van uw verblijf hier.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van twee dreigbrieven van de taliban; een kopie van een verklaring van de dorpsouderen; een kopie van een verklaring van de dorpsoverste; twee foto's van u al huilend; een foto van u na een ingreep aan uw kaak; een kopie van een foto van u, geplaatst op het Tiktok-account van een vriend. Ook legde u twee USB-sticks neer. U verklaarde dat uw moeder hierop aan het woord is. Ze legt er uw en haar problemen uit.

Op 5 april 2023 maakte u, middels een schrijven van uw sociaal-assistent, nog een aantal opmerkingen over. U verduidelijkte dat u tijdens uw verblijf in Frankrijk niet gewerkt heeft, u wachtte gewoon op uw beslissing. Verder veranderde u de schrijfwijze van het district Mumand naar Momandara. U zette ook een pijltje ter verduidelijking. U veranderde de schrijfwijze [A.L.] in [G.M.K.] en [M.G.K.] in [K.]. Over uw vader noteerde u dat hij in het ziekenhuis was toen u Afghanistan verliet. U omcirkelde enkele zaken en schreef erbij dat het gebeurde toen uw vader in het ziekenhuis was. Daarnaast merkte u op dat er werd geschreven dat u op de bruiloft was toen uw vader stierf. U stelt dat u in Iran was, zoals genoteerd staat in de laatste zin van de paragraaf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u aanvankelijk verzweeg, en ook uitdrukkelijk ontkende, een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk en dus getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 22 december 2021, dat u Afghanistan heeft verlaten in 2018. U zou ongeveer 2 jaar in Servië verbleven hebben omdat u de grens niet kon oversteken. U verklaarde enkel vingerafdrukken in Frankrijk te hebben gegeven en dit een maand geleden – hetgeen overeenkomt met november 2021. U zou 2 dagen in Frankrijk verbleven hebben en vervolgens naar België zijn doorgereisd (verslag DVZ vraag 22, vraag 37). Uit informatie waarover de

Belgische autoriteiten beschikken blijkt echter dat u op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk (zie Eurodac Search Result in uw administratief dossier). Hiermee tijdens uw gehoor op de DVZ geconfronteerd verklaarde u geen idee te hebben waarom uw vingerafdrukken er in 2019 genomen zijn. U beweerde in geen ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (verslag DVZ vraag 24, vraag 25). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u uiteindelijk wel toe dat u in 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Dit verzoek werd geweigerd. U verbleef 2 jaar in Frankrijk en reisde dan naar België door (CGVS p. 5-6). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook vragen rijzen bij uw algemene oprechtheid.

Verder komt uit uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS naar voor dat u de taliban vreest omwille van uw werkactiviteiten, omdat ze uw vader vermoord hebben en omdat uw twee broers nu verdwenen zijn (CGVS p. 14-15).

Vooreerst kan worden opgemerkt dat er een aantal grote anomalieën vast te stellen zijn tussen uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Zo maakte u tijdens uw gehoor bij de DVZ geen melding van het feit dat uw vader in het verleden goederen aan Amerikaanse troepen leverde en dat u en uw vader instonden voor de bewaking van de buurtwinkels. Ook repte u er met geen woord over het ontvangen van een dreigbrief waardoor de problemen begonnen zijn. U verklaarde er enkel dat de taliban u waarschuwden om niet meer aan de soldaten te verkopen (vragenlijst CGVS vraag 5). Nog beweerde u bij de DVZ dat uw vader geslagen werd door de taliban en aan zijn verwondingen is overleden, maar u vermeldde niet dat uw winkel die nacht in brand gestoken is en dat er een tweede dreigbrief in de jaszak van uw vader werd achtergelaten (vragenlijst CGVS vraag 5). Los van vastgestelde anomalieën moet voorst worden vastgesteld dat u bij het CGVS verklaarde dat u met uw vader goederen leverde aan de grenspolitie, dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ waar u het had over leveringen aan soldaten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Pas na confrontatie met enkele van deze anomalieën, beweerde u vooreerst op uw gehoor bij de DVZ wel gezegd te hebben dat u een dreigbrief ontving. U probeerde dit te staven door te verwijzen naar de brieven die u neerlegde (CGVS p. 19, 27). Vooreerst kan worden vastgesteld dat u op de DVZ op 24 augustus 2022 beweerde dat u 3 klaagbrieven van u aan een dorpschoofd over de taliban neerlegde. U maakte er geen melding van een dreigbrief (zie administratief dossier DVZ, ontvangstbewijs documenten). Uw bewering vindt dus geen steun in het administratief dossier. Na vertaling van de documenten (zie groene map in uw administratief dossier) blijkt dat het hier trouwens niet om 3 klaagbrieven gaat maar om 4 documenten, i.c. twee dreigbrieven van de taliban en twee verklaringen van dorpsouderen. Er mag van een verzoeker die om internationale bescherming vraagt verwacht worden dat hij duidelijk en gedetailleerd aangeeft welke documenten hij ter staving van zijn verzoek neerlegt, hetgeen in casu niet het geval is.

Verder stelde u dat u over de brand in de winkel niets gezegd heeft bij de DVZ omdat u het er kort moest houden. Bij de DVZ zeiden ze dat u bij uw tweede gehoor meer over u problemen zou mogen vertellen (CGVS p. 27). Dit is een loutere bewering die u niet kan staven. Bovendien stelde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw gesprek bij de DVZ goed verlopen is, dat u toen uw problemen hebt uitgelegd, dat alles correct genoteerd was en als er iets niet zou kloppen, u dat zou vermelden tijdens uw gehoor op het CGVS. U bevestigde dat alles correct genoteerd stond, u tekende voor akkoord en had geen opmerkingen over het gehoor bij de DVZ (CGVS p. 3-4). Nergens haalde u aan dat u het kort diende te houden. Bovendien kan het geenszins overtuigen dat u de brand, nochtans de gebeurtenis die mee aan de basis lag van de beslissing u het land uit te sturen, niet zou hebben vermeld omdat u het kort moest houden. Het betreft hier immers geenszins een detail en er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht dat u ook deze gebeurtenis, indien deze de waarheid betreft, wel degelijk ook bij de DVZ zou hebben aangehaald, minstens bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou hebben aangegeven dat u dit essentiële element bij de DVZ niet had kunnen aanbrengen.

Ook de overige anomalieën betreffen de kern van uw asielrelaas en uw voorgewende vrees en ook wat deze betreft mag er logischerwijze verwacht worden dat u deze van bij aanvang zou hebben aangebracht, hetgeen u in casu niet deed. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de waarachtigheid van uw relaas eens te meer.

De reeds bestaande twijfel aan uw vluchtrelaas wordt verder bevestigd door hetgeen hieronder volgt.

Zo legde u ook vage en incoherente verklaringen af betreffende uw werkactiviteiten en uw problemen met de taliban, waardoor uw aangehaalde vrees volledig wordt ondermijnd.

Vooreerst kunnen er enkele vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u een winkel zou gehad hebben en zou geleverd hebben aan een bataljon. Zo kan u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerleggen van uw winkel. Gevraagd of u in het bezit bent van bewijzen ervan, beweerde u dat alle documenten in de winkel lagen, maar dat de winkel in brand werd gestoken en alle bewijzen dus weg zijn.

Ook foto's werden toen vernield (CGVS p.13). Aan deze uitleg kan geen geloof gehecht worden aangezien u – zoals hoger reeds aangehaald (zie supra) – tijdens uw gehoor bij DVZ geen melding maakte van de vernieling van uw winkel door een brand. Verder is het hoogst onwaarschijnlijk dat de taliban u en uw vader jarenlang met rust zouden hebben gelaten en jullie jullie werk zouden hebben laten doen – di. verkopen aan Amerikaanse troepen en aan een Afghaans bataljon – om vervolgens opeens uit het niets en zonder aanleiding een dreigbrief achter te laten en tien dagen later uw winkel in brand te steken en uw vader te vermoorden. U gevraagd hoe de taliban wisten dat u leverde aan het bataljon, kwam u niet verder dan te beweren dat ze misschien in burgerkleden naar uw winkel kwamen en zo op de hoogte hiervan waren (CGVS p. 26).

Bovendien is het volstrekt onlogisch dat de taliban jaren na de aanvang van jullie activiteiten overdag zouden langskomen met een dreigbrief en die tussen de stenen zouden achterlaten, net op een moment dat u boodschappen gaan doen was. Dit is des te merkwaardiger daar u verklaarde dat uw winkel alle dagen open was van 7.00 uur tot 21.00 uur of later (CGVS p. 10, 15, 18-19). Verder kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat de taliban overdag zonder meer een dreigbrief aan de achterkant van uw winkel kunnen plaatsen en dit op een plaats waar een Afghaans bataljon gevestigd zou zijn en waar de soldaten van de grenspolitie dagelijks naar uw winkel zouden komen (CGVS).

Ook kunnen uw verklaringen betreffende de eerste dreigbrief van de taliban niet overtuigen. Vooreerst kan nogmaals worden aangestipt dat u bij de DVZ geen melding maakte van het ontvangen van een dreigbrief (zie supra), terwijl u op het CGVS expliciet beweerde dat uw problemen begonnen zijn toen u de eerste dreigbrief zou ontvangen hebben (CGVS p. 18). Verder verklaarde u de dreigbrief niet serieus te hebben genomen aangezien de overheid aanwezig was (CGVS p. 22). Deze bewering houdt echter geen steek. Zo verklaarde u namelijk dat u en uw vader 's nachts patrouilleerden, hiervoor betaald werden door andere winkeliers en dus instonden voor de veiligheid van de buurt (CGVS p. 22-23). Waarom er dan zou moeten gepatrouilleerd worden – als u de dreigbrief niet serieus neemt aangezien de overheid aanwezig was – is dan ook ten eerste de vraag. Later beweerde u dan weer geen melding te hebben gemaakt van de dreigbrief omdat het bataljon ook bang was (CGVS p. 25). U legt dan ook geen verklaringen af die doen begrijpen waarom u de dreigbrief niet serieus zou hebben genomen en u en uw vader jullie werk, met name verkopen én patrouilleren, gewoon zouden hebben verdergezet.

Dat u een kopie van de dreigbrief voorlegt, kan ook geen ander licht werpen op voorgaande. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat kopieën een beperkte bewijswaarde hebben aangezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Ook kan er aan documenten pas bewijswaarde worden toegekend als ze een geloofwaardig vluchtrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien beweerde u dat taliban in de brief eisten dat u stopte met verkopen aan de soldaten, dat u als afvallige wordt beschouwd en dat de winkel – als u uw werk verderzet – in brand zou gestoken worden. U kreeg tien dagen bedenktijd om de winkel te sluiten of om te verhuizen (CGVS p. 15, 19). Uit de vertaling van dit document blijkt vooreerst nergens dat u als geloofsafvallige wordt beschouwd (vertaling dreigbrief 1). Dat u niet kan lezen kan geenszins rechtvaardigen dat u niet precies kan aangeven wat in de dreigbrief staat temeer daar in alle redelijkheid van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij duidelijke verklaringen kan afleggen over de inhoud van documenten die hij zelf ter staving van zijn relaas voorlegt. Uw buurman / winkelier las u bovendien de brief voor. Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat de dreigbrief en het voorlezen dateert van geruime tijd terug, waarom u dan niet ook recentelijk nogmaals de mogelijkheid zou gehad hebben om u duidelijk omtrent de inhoud van de brief te informeren is geenszins duidelijk. Dat de taliban u bovendien uitdrukkelijk te kennen zouden geven wat ze met u van plan waren, en dat u hieraan geen gevolg zou geven, kan niet overtuigen. Op die manier liepen ze immers het risico dat u zich in veiligheid zou brengen, hetgeen u merkwaardig genoeg niet deed.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Ook wat betreft de inval in uw winkel en de moord op uw vader kunnen er nog enkele bedenkingen worden gemaakt.

Zo kan vooreerst wederom worden aangestipt dat het wel heel toevallig is dat de taliban opnieuw langskomen naar uw winkel net op een moment dat u er niet was, u zat op een trouwfeest van een vriend (CGVS p. 8, 15). Gevraagd of u geen schrik had om naar het trouwfeest van een vriend te gaan nadat u een dreigbrief had ontvangen, beweerde u dat u al lang uitgenodigd was voor dat feest. Het mag duidelijk zijn dat

dit uw onvoorzichtig gedrag niet kan rechtvaardigen. Ook nam u de dreigbrief niet serieus (CGVS p. 25). Zoals hierboven reeds opgemerkt houdt dit ook geen steek, gezien u en uw vader 's nachts patrouilleerden in de buurt. Dat u de dreigbrief in deze veiligheidscontext niet serieus nam en gewoon naar een trouwfeest ging, valt dan ook niet te begrijpen en zet uw geloofwaardigheid verder op de helling.

Bovendien kan nogmaals herhaald worden dat u het feit dat uw winkel vernield werd door een brand en de dreigbrief in de jaszak van uw vader niet aanhaalde tijdens uw gehoor bij de DVZ (zie supra). Verder verklaarde u dat uw vader aan het patrouilleren was toen hij door de taliban ineen geslagen werd. U verduidelijkte expliciet dat hij niet in de winkel was toen (CGVS p. 23). Daarentegen beweerde u bij de DVZ nochtans dat uw vader in de winkel geslagen werd door de taliban (Vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u echter expliciet dat hij niet in de winkel was, maar buiten aan het patrouilleren was toen hij geslagen is (CGVS p. 23).

Voorgaande doet logischerwijs ook duidelijk afbreuk aan uw beweringen dat uw vader tengevolge de slagen van de Taliban om het leven kwam.

Tenslotte komt u ook wat betreft het overlijden van uw vader niet verder dan het uiten van loutere beweringen, maar bent u niet in staat dit te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Expliciet gevraagd naar documenten en foto's betreffende het overlijden van uw vader en de (brand in de) winkel, beweerde u alle foto's uit uw gsm verwijderd te hebben (CGVS p. 24). Waarom u documenten die uw relaas kunnen staven zou verwijderen van uw gsm, is totaal onduidelijk. Waarom u niet in staat zou zijn om deze stukken opnieuw doorgestuurd te krijgen kan evenmin worden ingezien.

Wat betreft de kopie van de dreigbrief die in de jaszak van uw vader werd achtergelaten, kan ten slotte nogmaals herhaald worden dat er aan documenten pas bewijswaarde kan worden toegekend als ze een geloofwaardig vluchtrelaas ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is.

Gelet op bovenstaande incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen kan ook aan het feit dat uw broers [J.] en [W.] zijn meegenomen omwille van u én het feit dat uw moeder dagelijks zou worden lastiggevallen en geslagen door de taliban geen geloof gehecht worden. U beweerde bovendien dat [J.] en [W.] respectievelijk 7 maanden geleden en twee maanden geleden werden meegenomen door de taliban (CGVS p. 4-5; p. 17-18), hetgeen overeenkomt met september/ oktober 2022 en met januari/ februari 2023. Waarom de taliban uw broers pas in 2022 en 2023 zouden meenemen, zoveel jaren na uw vertrek uit Afghanistan in 2018, wist u niet te verklaren. U stelde dat ze meegenomen zijn omdat u er niet was (CGVS p. 17-18), hetgeen geen antwoord vormt voor de lange tijdsspanne tussen uw vertrek en het meenemen van uw broers, te meer daar u verklaarde dat de taliban dagelijks langskomen (CGVS, p. 17). Bovendien komt u ook hier niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet wist te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs (zie infra).

Aangezien u tegenstrijdige, ongeloofwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent uw asielmotieven en bijgevolg ook uw aangehaalde vrees, dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Zo betreffen uw taskara en die van uw vader kopieën en vormen deze documenten slechts een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze beslissing vooralsnog niet wordt betwist.

De twee brieven van ouderlingen zijn een loutere weergave van uw problemen, maar hebben een gesolliciteerd karakter. U legde deze ongedateerde documenten niet neer bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, maar pas op 24 augustus 2022. Zij bevatten bovendien geen enkele garantie met betrekking tot de identiteit van de ondertekenaars noch de authenticiteit van de stempels en de inhoud.

Wat betreft de door u neergelegde USB-sticks met video's op van uw mama, dient te worden opgemerkt dat hierop, luidens uw verklaringen, louter verklaringen van uw moeder te zien zijn betreffende uw en haar problemen staan.

Omwille van de bloedband zijn dergelijke subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde. Bijgevolg kunnen haar verklaringen dan ook geen ander licht werpen op de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten.

De overige foto's van uzelf, terug te vinden op de USB-sticks, tonen enkel aan dat u verdriet heeft en een ingreep aan de kaak heeft ondergaan – hetgeen hier niet betwist wordt – maar kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de foto van u die u aantrof op de Tiktak van een vriend en het feit dat u uw vriend niet meer kan bereiken – u vermoedt dat hij problemen kent met de taliban (CGVS p. 21) – kan worden opgemerkt dat u niet verder komt dat het uiten van enkele blote beweringen zonder die hard te maken.

Wat betreft de opmerkingen die u na het onderhoud nog heeft overgemaakt moet worden opgemerkt dat deze evenmin voorgaande bevindingen kunnen weerleggen. De opmerkingen betreffen immers louter een correctie aangaande de schrijfwijze van namen en bijkomende uitleg bij bepaalde zaken. Wat betreft uw opmerking dat u in Iran was toen uw vader stierf, kan worden opgemerkt dat dit ook zo in de notities van het

persoonlijk onderhoud staat vermeld. Deze opmerkingen wijzigen dan ook inhoudelijk niets aan bovenstaande en kunnen de appreciatie van uw verzoek niet omvormen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren, dit zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van *“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Geneve betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”); manifeste appreciatiefout, miskennen van het proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoeker geeft passages weer van de bestreden beslissing en uit hierop kritiek. Vervolgens houdt hij een uitgebreid betoog onder het kopje *“Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie”* waarbij hij allerhande rapporten en informatie over Afghanistan oplijst en uit sommige rapporten citeert. Hij is op basis daarvan van oordeel dat hem wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend of dat de bestreden beslissing minstens moet worden vernietigd. Volgens hem heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) de meest actuele informatie niet meegenomen.

Verzoeker laat na precies uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet werden geschonden door de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in hoe dit het geval zou kunnen zijn, nu de voormelde bepalingen slechts in algemene zin stellen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe in het Verdrag van Geneve gestelde voorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest ook geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat er geen sprake mag zijn van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan ontvluchtte nadat hij werd bedreigd door de taliban omdat hij samen met zijn vader een kruidenierszaak uitbaatte waarbij hij sedert een vijftal jaar goederen leverde aan het nabijgelegen zesde bataljon van de Afghaanse grenspolitie. Verzoeker ontving een dreigbrief van de taliban waarin zij de stopzetting van de leveringen aan het bataljon eisten en de sluiting van de winkel binnen de tien dagen. Verzoeker en zijn vader besloten dit te negeren en verder te werken. Op een dag ging verzoeker 's avonds naar een trouwfeest waarna hij de volgende dag telefoon kreeg van een naburige winkelier die hem meedeelde dat zijn vader die nacht in elkaar was geslagen door de taliban en dat de winkel was afgebrand. In de jaszak van verzoekers vader werd een tweede dreigbrief van de taliban teruggevonden. Verzoeker verliet hierop Afghanistan. Twee dagen later, toen hij zich in Iran bevond, hoorde hij dat zijn vader in het ziekenhuis was overleden. In België vernam verzoeker dat zijn twee broers zijn meegenomen door de taliban. Zijn moeder krijgt dagelijks de taliban op bezoek die op zoek zijn naar hem. Verzoeker kan een vriend niet meer bereiken nadat deze een foto van hem had geplaatst op Tiktok. Verzoeker vreest de taliban omwille van zijn werkactiviteiten in het verleden, omdat ze zijn vader hebben vermoord en omdat zijn twee broers nu ook zijn verdwenen. Hij vreest ook dat hij door de taliban zal worden beschuldigd omwille van zijn verblijf in een ongelovig land.

Verweerder is van oordeel dat verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk is. De Raad stelt vast dat deze conclusie voldoende wordt geschraagd door de volgende vaststellingen die de kern van verzoekers

vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zich bevinden in het administratief dossier:

(1) Verzoeker maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen melding van het feit dat hij een dreigbrief ontving van de taliban waarmee zijn problemen begonnen. Hij verklaarde er enkel dat de taliban hem waarschuwden om niet meer aan de “soldaten” te verkopen. Verder verklaarde hij bij de DVZ dat zijn vader werd geslagen door de taliban en overleed aan zijn verwondingen maar vermeldde hij niet dat hun winkel die nacht in brand werd gestoken en dat de taliban een tweede dreigbrief in de jaszak van zijn vader hadden achtergelaten. Verzoekers bewering tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG dat hij bij de DVZ wel heeft vermeld dat hij een dreigbrief ontving en ter ondersteuning verwijst naar de brieven die hij er neerlegde, vindt geen steun in het administratief dossier. Vastgesteld kan worden dat verzoeker beweerde drie klaagbrieven van zijn hand aan een dorpshef over de taliban neer te leggen. Hij maakte echter geen melding van een dreigbrief. Na vertaling van deze documenten blijkt dat het niet gaat om “3 klaagbrieven” maar om vier documenten, meer bepaald twee dreigbrieven van de taliban en twee verklaringen van dorpsouders. Deze anomalieën betreffen de kern van verzoekers asielrelaas en zijn voorgewende vrees waardoor mag worden verwacht dat hij ze bij aanvang van zijn procedure zou aanbrengen, wat hij niet deed.

(2) Het is volstrekt onlogisch dat de taliban overdag zouden langskomen met een dreigbrief, te meer daar verzoekers winkel open was van 7 tot 21 uur. Bovendien kan men zich afvragen waarom de taliban overdag zonder meer een dreigbrief in de bakstenen muur aan de achterkant van verzoekers winkel plaatsen op een plaats waar een Afghaanse bataljon zou zijn gevestigd waarvan de soldaten dagelijks deze winkel frequenteren.

(3) Verzoeker legt geen verklaringen af die doen begrijpen waarom hij deze dreigbrief niet ernstig zou hebben genomen en waarom hij er geen melding van maakte bij het Afghaanse bataljon van de grenspolitie.

(4) De kopie van de dreigbrief voorgelegd door verzoeker kan dit alles niet in een ander licht plaatsen. Immers heeft verzoeker er geen melding van gemaakt bij de DVZ, betreft het een kopie, stelt verzoeker dat hij erin als geloofsafvallige wordt bestempeld terwijl dit nergens kan worden gelezen en bovendien blijkt uit objectieve informatie dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen worden verkregen.

(5) Met betrekking tot de moord op verzoekers vader door de taliban kan worden vastgesteld dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn vader in de winkel werd geslagen door de taliban terwijl hij bij het CG verklaarde dat zijn vader aan het patrouilleren was toen hij door de taliban werd geslagen en expliciet verduidelijkte dat hij toen niet in de winkel was. Dit doet afbreuk aan verzoekers beweringen dat zijn vader ten gevolge van slagen van de taliban om het leven kwam. Verzoeker slaagt er ook niet in het overlijden van zijn vader te bewijzen aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs.

(6) Gelet op verzoekers incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen met betrekking tot zijn vluchtmotieven, kan ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn broers J. en W. zijn meegenomen door de taliban omwille van verzoeker en dat zijn moeder dagelijks wordt lastiggevallen en geslagen door de taliban. Verzoeker kan bovendien niet verklaren waarom de taliban zijn broers pas in 2022 en 2023 zouden meenemen, terwijl hij in 2018 reeds Afghanistan verliet.

De Raad behandelt enkel verzoekers kritiek die hij uit op deze vaststellingen. Kritiek op overtollige motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt dat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen

Verzoeker meent in eerste instantie dat waar verweerder in de bestreden beslissing stelt, *“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.”*, hij vertrekt vanuit een negatief uitgangspunt en dat geen afweging wordt gemaakt van de elementen die de vrees aantonen tegenover de elementen die deze vrees onderuit halen. Hierdoor wordt volgens verzoeker het proportionaliteitsbeginsel miskend. Verzoeker zoekt spijkers op laag water. De bestreden beslissing moet immers als een geheel worden gelezen. Het feit dat verweerder begint met een samenvattende conclusie kan bezwaarlijk worden beschouwd als een schending van het proportionaliteitsbeginsel. De formele motiveringsplicht vereist dat verweerder verduidelijkt waarom hij een negatieve beslissing treft, quod in casu. Dit vereist niet dat verweerder alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker in de bestreden beslissing tegen elkaar moet afwegen.

Vervolgens voert verzoeker onder het kopje “a. *Het kwetsbare profiel van de verzoeker*” aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel en zijn individuele situatie in de zin van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat hij analfabeet is, geen opleiding heeft genoten, is opgegroeid in een klein dorp, in een onveilige omgeving leefde, jong was ten tijde van de gebeurtenissen en werd onderworpen aan “*extreme stressomstandigheden die zijn vermogen om zich bepaalde gebeurtenissen accuraat te herinneren hebben aangetast*”. Verweerder kon volgens verzoeker niet de verwachting koesteren dat hij “*zo’n spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou geven als een hoger opgeleid en een meer serene persoon*” en dat daarom de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas “*minder belangrijk*” had moeten zijn. Verzoeker verwijt verweerder een veel te strenge en subjectieve beoordeling te hebben gemaakt

Verzoeker kan de door verweerder gedane vaststellingen niet verschonen door te wijzen op zijn kwetsbaar profiel. Verzoeker verklaart op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CG op 28 maart 2022, 27 jaar oud te zijn (CG GV, p. 5). Dit houdt in dat hij het moment van zijn vertrek uit Afghanistan in 2018, kort na de door hem aangehaalde feiten, ongeveer 23 jaar was. Aldus mist verzoekers betoog dat hij jong was ten tijde van de gebeurtenissen feitelijke grondslag. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekers leeftijd hem niet verhindert om nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht Afghanistan te verlaten. Voor wat betreft verzoekers ongeschoold profiel, stelt de Raad vast dat uit zijn gehoor niet blijkt dat er ten aanzien van hem onredelijke verwachtingen werden gesteld gelet op dit profiel. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker ook nadat het persoonlijk onderhoud heeft plaatsge-grepen niet de opmerking maakte dat de gestelde vragen zijn ongeschoold profiel te boven gingen. Verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG niet in staat was om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn bewering dat extreme stressomstandigheden zijn vermogen hebben aangetast om zich bepaalde gebeurtenissen accuraat te herinneren. Verzoeker maakte hiervan ook geen melding in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” van 22 december 2021 noch tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG. Bijgevolg toont hij niet aan dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG niet in staat was om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen. Verzoekers aanvoelen dat verweerder een veel te strenge en subjectieve beoordeling zou hebben gemaakt, kan bezwaarlijk de bestreden beslissing aan het wankelen brengen

Onder het kopje “c. *Wat betreft de anomalieën die door de verwerende partij zijn opgemerkt met betrekking tot de verklaringen van de verzoeker bij het CGVS en de DVZ*” betoogt verzoeker dat de reden waarom hij bepaalde “*details*” niet heeft vermeld tijdens het DVZ-interview erin bestaat dat hem “*werd gevraagd om de feiten samen te vatten en dat hij bij het CGVS gelegenheid zou hebben om uitgebreider zijn verhaal te doen.*” Hij wijst in dit verband opnieuw op zijn kwetsbaar profiel van ongeschoolde analfabeet en benadrukt dat hij op het moment van het DVZ-interview geen advocaat had.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn kritiek. Onder het punt “1. *Voorafgaand advies*” wordt in de gestandaardiseerde CG-vragenlijst van 28 april 2022, die werd ingevuld bij de DVZ, weliswaar gesteld dat “*een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht*”, maar er wordt ook duidelijk aangegeven dat er van de verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat “*u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft*”.

Verzoeker kan bezwaarlijk de vastgestelde anomalieën minimaliseren en afdoen als details. Immers betreft het zaken die raken aan de kern van zijn asielrelaas.

Verzoeker kan voor de door verweerder vastgestelde omissie van of anomalieën in kernelementen van zijn asielrelaas bij de DVZ niet dienstig aanhalen dat hij aldaar de feiten diende samen te vatten, dat hij ongeschoold analfabeet is en er geen bijstand was van een advocaat.

Het feit dat verzoeker werd gevraagd samenvattend te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CG de elementen die aan de kern van zijn relaas raken vermeldt. Bovendien werd verzoeker door het CG bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd: “*U hebt uw verhaal als eens kort kunnen vertellen op DVZ. Is dat gesprek goed verlopen? Ja*”, “*Hebt u er alle belangrijke redenen in grote lijnen kunnen geven waarom u Afghanistan hebt verlaten en naar België bent gekomen? Ja, ik heb toen mijn problemen uitgelegd, ik heb daarvan ook een kopie ontvangen. Heb de kopie bij mij.*” (CG, p. 3). Aldus liet verzoeker, toen hij er de kans toe kreeg, na te vermelden dat hij essentiële elementen niet had aangestipt of anders had verwoord dan hij werkelijk wilde.

Ook verzoekers algemeen betoog over het interview van asielzoekers bij de DVZ waarbij hij wijst op de *“moeilijk[e] en onzorgvuldig[e]”* omstandigheden waarin dit interview zou plaatsvinden, waarbij verzoekers niet worden bijgestaan door een advocaat, waarbij soms geen mogelijkheid zou zijn om de verklaringen te herlezen of waarbij verzoekers onder druk zouden worden gezet om niet in detail te treden, kan de vastgestelde discrepantie in zijn verklaringen niet verschonen.

Uit de CG-vragenlijst van 28 april 2022 blijkt immers dat verzoeker tijdens het invullen ervan op de DVZ, waar een eerste interview plaatsgreep, werd bijstaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de ingevulde CG-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met zijn algemene bewering dat verzoekers soms verplicht zijn te handtekenen *“zonder dat ze de vragenlijst nog eens kunnen lezen of zonder dat de tolk ze nog eens voorleest”*. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG van 28 maart 2023 geen gewag van enig probleem, noch had hij verdere opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ of over de verklaringen die hij daar had afgelegd. Integendeel bevestigde verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud dat hem de vragenlijst werd voorgelezen, dat alles correct stond genoteerd, dat hij ondertekende voor akkoord en dat hij alle belangrijke elementen had kunnen vertellen (CG GV, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CG de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Het is daarom niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan nergens worden gelezen dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van specifieke moeilijkheden die hij zou hebben ondervonden tijdens het interview op de DVZ, zoals hij deze nu algemeen naar voor schuift in het verzoekschrift.

Verzoeker gaat voorts in op twee concrete elementen aangehaald door verweerder die hij zelf niet of anders heeft vermeld op het DVZ-interview. Voor wat betreft het eerste element, dat verzoeker bij het CG verklaarde samen met zijn vader goederen te leveren aan de grenspolitie terwijl hij het bij de DVZ over soldaten had, beschouwt de Raad dit als een overtollig motief. De Raad kan verzoeker volgen in zijn uitleg dat hij het woord *“soldaat”* gebruikt om in algemene zin te verwijzen naar personen die voor de Afghaanse overheid werken en dat hij dit woord ook gebruikte tijdens het persoonlijk onderhoud om specifiek naar de grenspolitie te verwijzen. Echter kan deze uitleg de hiervoor door de Raad opgelijste schragende vaststellingen in de beslissing van verweerder niet doen wankelen. Voor wat betreft het tweede element, met name *“het brandincident”*, erkent verzoeker uitdrukkelijk dat het een essentieel element betreft in zijn asielrelaas. Hij stelt echter, *“moeten we niet vergeten dat op hetzelfde moment van dit incident ook zijn vader is gedood. Voor ons lijkt het duidelijk dat de dood van zijn vader, die plaatsvond na te zijn mishandeld door de Taliban, een nog crucialer element is voor de verzoeker dan de brand in de winkel. Het was vooral het geweld tegen zijn vader, dat tot zijn dood leidde, dat hem ertoe heeft aangezet om de beslissing te nemen om zijn land te verlaten omdat hij begreep dat hetzelfde lot hem te wachten stond als hij daar zou blijven. Deze tragédie wordt geïllustreerd door de latere ontvoering van zijn twee broers door de Taliban, waarvan niemand weet wat er met hen is gebeurd. Deze hartverscheurende gebeurtenissen hebben de verzoeker diep geraakt.”* De Raad kan echter niet meegaan in deze aposteriori-redenering die op geen enkele wijze verantwoordt waarom verzoeker geen melding zou maken van een dermate essentieel element als het feit dat de taliban zijn winkel in brand staken. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker rept bovendien verder met geen woord over het feit dat hij geen melding heeft gemaakt over zowel de eerste dreigbrief waarvan hij stelt dat deze het beginpunt van zijn problemen was als de tweede dreigbrief die werd gevonden in de jaszak van zijn vader. Los van de vaststelling dat niet kan worden ingezien hoe de ontvoering van zijn broers jaren later door de taliban een verklaring kunnen zijn voor anomalieën in het vluchtrelaas, brengt verzoeker hiervan geen enkel begin van bewijs bij.

Voor wat betreft vaststelling (2): door onder het kopje *“d. wat betreft de verklaringen van verzoeker over zijn beroepsactiviteiten en zijn problemen met de Taliban”* te betogen dat hij *“helaas geen verdere uitleg kan geven”*, dat hij de indruk heeft dat verweerder *“standaardantwoorden”* verwacht en te verwijzen naar de verklaring die hij hierover aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud, haalt verzoeker de vaststelling van

verweerder niet onderuit dat het volstrekt onlogisch is dat de taliban overdag zouden langskomen met een dreigbrief en dat er vragen kunnen worden gesteld bij het feit dat zij overdag een dreigbrief plaatsen bij een winkel die volgens verzoekers verklaringen recht tegenover een Afghaans bataljon is gevestigd waarvan de soldaten dagelijks naar deze winkel komen (CG, GV, p. 8). Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring dat de dreigbrief overdag tussen de stenen van zijn winkel werd achtergelaten door de taliban, niet spoort met de documenten die hij zelf neerlegde. Zo leest de Raad in document 4, dat zich in het administratief dossier bevindt, opgesteld door de dorpsouderen: *“one night, taleban hanged a letter on wall of his shop and it was written that you don’t have to sell anymore anything to soldier or you have to shut down your shop”*. In dit document is aldus sprake van een dreigbrief die 's nachts aan de muur van verzoekers winkel werd gehangen door de taliban.

Voor wat betreft vaststelling (3) vormt verzoekers uitleg dat hij 's nachts met zijn vader de winkels bewaakte om diefstal en vandalisme tegen te gaan en niet omwille van aanwezigheid van de taliban, geen verklaring voor het feit dat hij zelf verklaarde de eerste dreigbrief niet ernstig te hebben genomen (CG, p. 22) en na de ontvangst ervan gewoon verder te hebben gewerkt zonder veiligheidsmaatregelen te treffen, zoals het melden van de dreigbrief aan het nabijgelegen Afghaans bataljon.

Hetzelfde geldt voor verzoekers uitleg in verband met vaststelling (4). Hij betoog meer bepaald: *“De verwerende partij stelt een overdreven eis door te veronderstellen dat de verzoeker iemand uit zijn omgeving had kunnen vragen om hem de inhoud van de dreigbrief opnieuw uit te leggen. In een situatie waarin hij de juistheid van de uitleg niet kan verifiëren, is het heel goed mogelijk dat deze onjuist of overdreven was. Gezien zijn analfabetisme is de verzoeker niet in staat om de werkelijke inhoud van de dreigbrief te bevestigen of te betwisten. De eisen die worden gesteld aan een analfabetische verzoeker moeten worden aangepast door de beperkingen van zijn vermogen om met geschreven documenten om te gaan te erkennen.”*

Door opnieuw zijn analfabetisme te benadrukken, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen van verweerder niet, met name dat hij geen melding maakte van deze dreigbrief bij de DVZ en dat hij stelt dat hij erin als geloofsafvallige wordt bestempeld terwijl dit nergens kan worden gelezen, dit los van verweerdere vaststelling dat uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Het is voorts niet onredelijk om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat hij op de hoogte is van de inhoud van een document dat hij zelf voorlegt en dus aan iemand vraagt om hem de inhoud ervan voor te lezen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op wanneer het een document betreft waarmee hij een kernelement van zijn asielrelaas tracht te onderbouwen. Verzoeker kan er zich niet van afmaken om dit als een *“overdreven eis”* van verweerder te bestempelen of dat hij geen beroep deed op een derde om zich de dreigbrief te laten voorlezen omdat *“hij de juistheid van de uitleg niet kan verifiëren, is het heel goed mogelijk dat deze onjuist of overdreven was”*. Dit is een uitleg die kant noch wal raakt.

Het kopje *“e. Wat betreft de inval in de winkel van de verzoeker en de moord van zijn vader”* betreft vaststelling (5). Door louter *“krachtig”* zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG te handhaven met betrekking tot de plaats waar zijn vader door de taliban werd geslagen, te benadrukken *“dat zijn vader buiten de winkel werd geslaagd en niet binnen”* en te beweren dat hij nooit expliciet heeft verklaard dat zijn vader zich op het moment van de aanval daadwerkelijk in de winkel bevond, gaat verzoeker voorbij aan het feit dat hij tijdens het DVZ-interview wel degelijk verklaarde: *“Mijn vader was in de winkel, en de Taliban kwamen langs. Ze vroegen naar mij, en mijn vader zei dat ik er niet was, en werd geslagen door de Taliban en 2 dagen later stierf hij in het ziekenhuis door de verwondingen [...]”* (vragenlijst CG van 24 augustus 2022, vraag 5). Noch zijn niet aannemelijke aposteriori bewering dat zijn verklaring dat zijn vader *“in de winkel”* was, *“simpelweg een manier [was] om te benadrukken dat zijn vader in de buurt van de winkel was gebleven, terwijl hij niet aanwezig was op een bruiloft in een ander dorp”*, noch zijn verwijzing naar zijn analfabetisme kan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds zijn verklaring dat zijn vader aan het patrouilleren was toen hij werd geslagen door de taliban waarna hij overleed en anderzijds zijn verklaring dat zijn vader werd geslagen door de taliban in zijn winkel waarna hij overleed, rechtzetten. De Raad ziet niet in hoe analfabetisme kan verhinderen om een feit dat aanzet tot een vlucht uit Afghanistan op een coherente manier uiteen te zetten. Verzoekers laatste aposteriori uitleg, met name *“[hij] herinnert eraan dat het gesprek met de DVZ onder stressvolle omstandigheden plaatsvond, waarbij hij snel antwoorden moest geven”*, mist elke feitelijke grondslag.

Verzoeker is voorts van mening dat vragen naar het bewijs van het overlijden van zijn vader *“uiterst ongepast en bizar”* is. Hij vervolgt dat het *“erg vreemd is om de verzoeker te vragen om een foto van het lichaam van zijn vader voor te leggen. Wanneer we een dierbare verliezen, denken we er natuurlijk niet aan om foto's te maken van het levenloze lichaam van de overledene.”* Echter ziet de Raad niet in waarom, als een kernpunt van verzoekers asielrelaas de moord op zijn vader is, de vraag van verweerder om een begin van bewijs bij te brengen over minstens het overlijden van zijn vader, ongepast of bizar zou zijn. Verder vereist verweerder nergens enkel een foto van het lichaam van verzoekers dode vader. Immers kan in de bestreden beslissing

worden gelezen: *“Expliciet gevraagd naar documenten en foto’s betreffende het overlijden van uw vader en de (brand in de) winkel, beweerde u alle foto’s uit uw gsm verwijderd te hebben (CGVS p. 24). Waarom u documenten die uw relaas kunnen staven zou verwijderen van uw gsm, is totaal onduidelijk. Waarom u niet in staat zou zijn om deze stukken opnieuw doorgestuurd te krijgen kan evenmin worden ingezien.”* Verzoeker kan deze afwegingen niet aan het wankelen brengen door zijn eenvoudig betoog dat verweerder een bewijs vraagt *“dat gewoonweg onmogelijk te leveren is.”*

Voor wat betreft vaststelling (6) betoogt verzoeker onder het kopje *“f. Wat betreft de broers van verzoeker”* als volgt: *“Het CGVS legde uit dat verzoeker opnieuw geen bewijs had geleverd dat zijn twee broers ontvoerd waren. Wanneer de verzoeker bewijsmateriaal aanvoert, wijst het CGRA dit eenvoudigweg af met de verklaring dat alle documenten uit Afghanistan gemakkelijk te vervalsen zijn. Maar wanneer hij niet in staat is om bewijsmateriaal te overleggen vanwege de complexiteit van de situatie, wordt hem verweten dat hij onvoldoende bewijs heeft geleverd. In dit opzicht herhalen we wat hierboven al is gezegd.”*

De Raad kan verzoeker in deze algemene stelling niet volgen. Verweerder stelt in de bestreden beslissing in eerste instantie namelijk uitdrukkelijk, *“Gelet op bovenstaande incoherente en onwaar-schijnlijke verklaringen kan ook aan het feit dat uw broers [J.] en [W.] zijn meegenomen omwille van u én het feit dat uw moeder dagelijks zou worden lastiggevalen en geslagen door de taliban geen geloof gehecht worden”*, om dan pas in tweede instantie te stellen, *“Bovendien komt u ook hier niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet wist te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs (zie infra)”*.

Verzoekers algemene stelling haalt ook niet de volgende vaststelling van verweerder onderuit: *“U beweerde bovendien dat [J.] en [W.] respectievelijk 7 maanden geleden en twee maanden geleden werden meegenomen door de taliban (CGVS p. 4-5; p. 17-18), hetgeen overeenkomt met september/ oktober 2022 en met januari/ februari 2023. Waarom de taliban uw broers pas in 2022 en 2023 zouden meenemen, zoveel jaren na uw vertrek uit Afghanistan in 2018, wist u niet te verklaren. U stelde dat ze meegenomen zijn omdat u er niet was (CGVS p. 17-18), hetgeen geen antwoord vormt voor de lange tijdsspanne tussen uw vertrek en het meenemen van uw broers, te meer daar u verklaarde dat de taliban dagelijks langskomen (CGVS, p. 17).”*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten waar hij in een punt g) op wijst. Verzoekers theoretische beschouwingen hierover kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Gelet op al het voormelde kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn middel de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de overwegingen daarover van verweerder in de bestreden beslissing. Kernpunten daarvan zijn dat:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing kan concreet worden gelezen: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”*

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging vanwege verwestering. Hij wijst op zijn lang verblijf in Europa, waarbij hij Afghanistan in 2018 verliet en ook twee jaar in Frankrijk verbleef. Daarnaast stelt hij dat hij zich bijzonder goed uitdrukt in het Frans, dat hij *“ongetwijfeld Europese waarden [heeft] geïntegreerd”*, dat hij regelmatig foto's van zichzelf op Facebook plaatst, dat niet kan worden betwist dat hij *“perfect”* is geïntegreerd en dat hij *“onze”* waarden en levenswijze aanhangt.

Verzoekers betoogt dat hij *“ongetwijfeld Europese waarden [heeft] geïntegreerd”*, dat niet kan worden betwist dat hij perfect is geïntegreerd en dat hij *“onze”* waarden en levenswijze aanhangt, mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn losstaande beweringen die op geen enkele manier worden onderbouwd met enig document of ander element. Het feit dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2018, een aantal jaren in Europa heeft doorgebracht en zich kan uitdrukken in het Frans – waarvan verzoeker ter staving in een aanvullende nota een attest voegt opgesteld op 5 januari 2024 door een medewerker van het Rode Kruis België, waarin deze kort stelt dat hij met verzoeker kan communiceren in het Frans zonder bijstand van een tolk – is onvoldoende om te besluiten dat verzoeker is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Dit geldt ook voor het louter toevoegen van een aantal foto's aan het verzoekschrift die op Facebook zouden zijn gepubliceerd. Het betreft telkens niet meer dan wijzigingen van profielfoto's met verzoeker in casual kledij, behalve één foto waarop hij meer traditioneel gekleed is. Mocht dit al problematisch zijn, blijkt geenszins dat de taliban hiervan kennis zouden hebben en er kan worden aangenomen dat verzoeker dit profiel desgevallend kan verwijderen. Dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar, waarop de nadruk wordt gelegd in het verzoekschrift, en dat hij hier verder wil leven zoals hij benadrukt ter terechtzitting, kan geen ander licht werpen op het voorgaande.

Bovendien blijkt dat verzoeker heeft verklaard op het ogenblik van het onderhoud bij het CG in 2023, 27 jaar oud te zijn (CG, GV, p.5). Het betekent dat toen hij vijf jaar eerder uit Afghanistan vertrok in 2018, hij aldaar zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker nog contact heeft met zijn neef die wel eens langsgaat bij zijn moeder die nog in het ouderlijk huis woont (CG, GV, p. 16-17) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan zal worden gezien als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd in zijn land van nationaliteit, Afghanistan. Uit niets blijkt dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Het volstaat te dezen niet om in het verzoekschrift te poneren *“Dat indien verzoekers (sic) beschuldigd zouden worden van verwestering, louter omwille van hun verblijf in het Westen, zij in geen geval zullen kunnen beroep doen op een eerlijk proces, dat de straffen die zij riskeren, indien zij schuldig bevonden zouden worden, de dood, minstens lijfstraffen zullen zijn.”*

De Raad verwijst in dit verband naar het gestelde in punt 3.1.2.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Het volstaat te dezen niet om in het verzoekschrift te poneren: *“Dat tenslotte verzoeker wil aanstippen dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen en de al dan niet vermeende minstens gepercipieerde verwestering hij eveneens riskeert geïntegreerd te worden door de Taliban. Dat dit aspect bij de nood om subsidiaire bescherming totaal buiten beschouwing wordt gelaten. Dat verzoeker dit nochtans uitdrukkelijk als probleem aangaf. Dat ook dit niet beantwoordt aan de vereiste van zorgvuldige feitenvinding. Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is verzoeker bescherming te verlenen.”*

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene

overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet te vrezen vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Verzoeker wijst erop dat voor de machtsovername door de taliban Afghanistan zich al in een zeer preciaire economische situatie bevond, veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19-pandemie en het gewapend conflict en dat deze situatie nog slechter is geworden. Hierbij haalt hij persartikels aan van La Libre en VRT nws verschenen in maart 2023. Vervolgens stelt hij dat de verergering van de toestand in Afghanistan is te wijten aan de keuzes en gedragingen van de taliban en dat het een direct gevolg is van de internationale sancties. De humanitaire situatie is niet opgelost en de vooruitzichten zijn alles behalve rooskleurig, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat de grootste risicoprofielen in deze humanitaire crisis voornamelijk vluchtelingen zijn die terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker verwijst hierbij naar het EASO-rapport *“Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report”* van januari 2022 (internetlink), persartikelen van La Libre, RTBF, France TV info, persberichten van UNHCR en de VN, Human Rights Watch, humanitarian-response-plan, United States Institution of Peace en het UK Home Office rapport, *“Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban”* die alle dateren van 2021, 2022 en april 2023. Verder verwijst verzoeker naar een passage uit de Nansen note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 23 juni 2022 (internetlink) waarin wordt gesteld dat het CG zich baseert op oude bronnen en dus niet genoeg onderzoek heeft gevoerd naar de socio-economische situatie in Afghanistan. Ook wijst verzoeker erop dat indien hij op grond van het voorgaande niet valt onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, de nodige maatregelen moeten worden genomen om een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken volgens de recentste ter beschikking gestelde informatie (uit de aanvullende nota van verweerder blijkt dat hij de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 meeneemt zodat verzoekers verwijzing naar de voormelde Nansen note niet dienstig is) in wezen immers nog steeds multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan

overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19- pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Het door verzoeker aangehaalde bronnenmateriaal bevestigt dat de humanitaire en economische situatie prangend is maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. In zoverre verzoeker verder aanvoert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban zijn geen voldoende aanknopingspunt om te kunnen besluiten dat de precare socio-economische en humanitaire situatie voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker heeft nergens verklaard dat zijn familieleden zich aldaar bevinden in zeer precare omstandigheden en te maken hebben met een chronisch gebrek aan voedsel of onderdak of chronisch kampen met slechte hygiënische omstandigheden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schendingen van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht vallen, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28). Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest “Elgafaji” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 40)

Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 februari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is en de Raad niet zal ontkennen dat er sprake is van psychologische druk voor Afghanen ter plekke, waar verzoeker naar verwijst in zijn verzoekschrift.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze te verwijzen naar informatie en rapporten over Afghanistan afkomstig van de VN en Human Rights Watch van 2020 en 2022 en verweerder te verwijten geen rekening te hebben gehouden met de meest actuele landen-informatie waarbij hij verwijst naar een niet nader toegelichte “Nansen-nota 3/22 mbt Afghanistan”. De Raad merkt op dat verweerder zich zowel in de bestreden beslissing als in de later toegevoegde aanvullende nota voor de inschatting van de veiligheidssituatie in Afghanistan baseert op de meest recente beschikbare landeninformatie. In het laatste geval betreft het de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 en de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023. Hieruit blijkt niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt. De Raad wijst er nog specifiek op dat de ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en haar oorzaak momenteel eerder vindt in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 41). Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de

activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als ‘verzwakt’ na taliban-acties tegen deze groep (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als “verminderd” en “beperkt” (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 32-34).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt. Het houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder kennelijk onredelijk of disproportioneel is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door verweerder uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft verzoeker gebruik gemaakt en verweerder heeft rekening gehouden met de opmerkingen die werden geuit. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die hij zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaar profiel doorheen het verzoekschrift. De Raad is hier al op ingegaan en merkt hierbij nog op dat verzoekers analfabetisme, laag opleidingsprofiel en eenvoudige komaf hem echter niet hebben verhinderd om een beroep te doen op een smokkelaar en een lange reis te ondernemen om in België aan te komen, met name via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Italië en Frankrijk, waarbij hij allerlei transportmiddelen gebruikte en gedurende twee jaar in het laatst vermelde land verbleef (interview DVZ van 24 augustus 2022, p.13).

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van

artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------